

Kniha proroka Joela a laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa – číslo sedem

Jeff Pippenger

2025-12-09

Číslo sedem

V prvých niekoľkých článkoch sme zahrnuli pasáž z knihy Túžba vekov, ktorá pojednáva o tom, ako Kristus predkladá hašterivým Židom podobenstvo o vinici. Podobenstvo o piesni o vinici je zároveň piesňou Mojžiša a Baránka, ktorú spieva stoštyridsaťštyritisíc; a inšpirácia nás poučuje, že „pieseň“ v proroctve predstavuje „skúsenosť“. Sto štyridsaťštyritisíc nasleduje Baránka, kamkoľvek ide, a preto prejdú tou istou skúsenosťou, akou prešli Kristus a Mojžiš. Kristus ako omega prorockých dejín starovekého Izraela a Mojžiš ako alfa prorockých dejín starovekého Izraela obaja žili v paralelných obdobiach, keď bol niekdajší zmluvný ľud obchádzaný a keď bol vyberaný nový zmluvný ľud. Stoštyridsaťštyritisíc spieva pieseň Mojžiša a Baránka tým, že prežíva dejiny, v ktorých je niekdajší zmluvný ľud obchádzaný — zatiaľ čo Pán vstupuje do zmluvy so svojim posledným zmluvným ľudom.

V prorockom zmysle, keď Kristus predkladal podobenstvo, zodpovedá to Petrovi, ktorý sa na Letnice prihovárал hašterivým Židom. V záverečnej kríze Ježiš, ktorý predkladá podobenstvo hašterivým Židom, predstavuje tých, čo spievajú pieseň o vinici opilcom Efraima. Peter prednáša tú istú pieseň na Letnice, len ju spieva v tónine Joela. Pieseň o vinici je piesňou o tom, ako je bývalý zmluvný ľud rozvádzaný práve v tom istom čase, keď je nový zmluvný ľud zosobášovaný s Pánom. Panny, ktoré boli sklamané a vstúpili do času meškania, očakávali svadbu a dokonalým naplnením by bolo, že očakávajú zapečatenie stoštyridsaťštyritisíc.

Kniha Joel sa začína tým, že vo svojej prvej kapitole opisuje, ako bola Božia vinica zničená pijakmi vína a opojného nápoja, ktorým bolo „nové víno“ odňaté od úst. Len čo Ježiš oznámil Židom, že ich kráľovstvo im bude odňaté a dané skupine vinohradníkov, ktorí prinesú pravé ovocie vinice, Ježiš zmenil smer a poukázal na uholný kameň v chráme, ktorý bol odložený nabok, no bol určený stať sa vrcholovým kameňom. Začiatok sa mal zopakovať na konci, a keď je táto pravda predložená, je predstavená ako „obdivuhodná“.

„Pravidlo prvého zmienenia“ v Božom slove nás poučuje, že keďže Joel najprv hovorí o spustošení vinice, je to hlavný bod jeho svedectva. Joel v tom nie je osamotený, lebo každý veľký prorok začína svoje svedectvo tým, že hovorí o hriechoch a stratenom stave Izraela.

V Izaiášovi dvadsiatej ôsmej kapitole sú „posmievači, ktorí vládnu“ „Jeruzalemu“ predstavení ako „opilci Efraima“ a ako „koruna pýchy“. „Koruna“ predstavuje vodcovstvo a „pýcha“ predstavuje satanský charakter.

Opilci sú postavení do protikladu so zostatkom („ostatkom“), ktorý sa stáva Božou „korunou“ slávy, lebo počas neskorého dažďa Pán ustanovuje svoje „kráľovstvo slávy“, ako to predobrazuje

jeho ustanovenie „kráľovstva milosti“ na kríži. Kráľovstvo milosti na kríži je predobrazom kráľovstva slávy pri nedeľnom zákone.

Neskorý dážď sa začal 11. septembra, keď sa zároveň začalo spečatovanie sto štyridsaťštyri tisíc a súd nad živými. V čase spečatovania sa 11. septembra začalo vyliatie Ducha Svätého, keď Ježiš vdýchol niekoľko kvapiek. Je to základ, a vyliatie Ducha Svätého pri Polnočnom volaní je vrcholovým kameňom. „Podivuhodné“ je symbolom obdobia vyliatia Ducha od „11. septembra až po nedeľný zákon.“

Paralelná, no opačná symbolika „koruny“ ako predstavenia vodcovstva je predložená v rozprávaní Izaiáša dvadsaťosem, keď sú opilci, ktorí vládnu Jeruzalemu, pominutí a vodcovstvo Božej cirkvi je dané ostatku. To ilustruje podobenstvo o vinici. Koruna opilca je odňatá a stoštyridsaťštyritisíc sa potom stávajú korunou, ktorá predstavuje Kristovo kráľovstvo. Izaiáš vyučuje tú istú pravdu aj v dvadsiatej druhej kapitole, keď je Šebna vyvrhnutý do ďalekej krajiny a nahradený Eljakímom. Či už ide o opilcov Efraima alebo o Šebnu v dvadsiatej druhej kapitole, obaja predstavujú vodcovstvo Božieho ľudu bývalej zmluvy, ktoré je pominuté.

Zachariáš identifikuje triumfálny vstup, ktorý je zároveň polnočným volaním, a verše, ktoré nasledujú, sa zhodujú s Izaiášom v tom, že Boží ľud označujú za korunu.

Plesaj veľmi, dcéra Siona; jasaj, dcéra Jeruzalema: hľa, tvoj Kráľ prichádza k tebe: je spravodlivý a prináša spasenie; pokorný a jazdia na oslovi, na žriebäti, mláďati oslice. A vytmem voz z Efraima a koňa z Jeruzalema, aj bojový luk bude vytatý; a bude hovoriť pokoj pohanom; a jeho panstvo bude od mora až k moru a od rieky až po končiny zeme.

Aj teba prepúšťam pre krv tvojej zmluvy tvojich väzňov z jamy, v ktorej niet vody.

Navráťte sa do pevnosti, väzni nádeje; už dnes oznamujem, že ti nahradím dvojnásobne. Keď si napnem Júdu ako svoj luk, naplním luk Efraimom a vzbudím tvojich synov, Sion, proti tvojim synom, Grécko, a učiním ťa ako meč mocného muža.

A Hospodin sa zjaví nad nimi a jeho šíp vyletí ako blesk; a Pán Hospodin zatrubí na poľnicu a pôjde v južných víchriciach. Hospodin zástupov ich bude brániť; budú pohlcovať a podmaňovať si prakové kamene; budú piť a hlučne jasať ako od vína; budú naplnení ako obetné čaše a ako rohy oltára. A Hospodin, ich Boh, ich v ten deň zachráni ako stádo svojho ľudu; lebo budú ako kamene koruny, pozdvihnuté ako zástava nad jeho krajinou. Lebo aká veľká je jeho dobrota a aká veľká je jeho krása! Obilie rozveselí mládencov a mušť panny. Zachariáš 9:9–17.

Jedenásty verš (9/11) uvádza: „Aj teba prepúšťam pre krv tvojej zmluvy; tvojich väzňov som vyviedol z jamy, v ktorej niet vody.“ Kristus potvrdil zmluvu s mnohými na jeden týždeň a tento týždeň sa začal pri Jeho krste. Počas troch a pol roka Kristus chodil medzi ľuďmi a v záverečnom období týchto troch a pol roka Kristus naplnil Zachariášovo proroctvo, ktoré označuje Mesiášov triumfálny vstup do Jeruzalema. Polnočný výkrik začal obdobie, ktoré viedlo ku Kristovej smrti, pohrebu a vzkrieseniu. Kristov krst predstavuje Jeho smrť, pohreb a vzkriesenie, takže začiatok i koniec obdobia troch a pol roka sú totožné.

Kristov krst je predobrazom 11. septembra a 11. september označuje začiatok obdobia, ktoré sa končí pri nedeľnom zákone. Dňa 11. septembra začal pozdný dážď kropiť a pri nedeľnom zákone je vyliaty bez miery, ako to predobrazuje Kristus, keď pred vyliatím pri Letniciach vdýchol na učeníkov niekoľko kvapiek dažďa.

Zachariáš 9,11 sa zhoduje s 11. septembrom a tiež s Polnočným volaním, ktoré vedie k nedeľnému zákonu. Dňa 11. septembra prišlo laodicejské posolstvo ako prítomná pravda, tak ako to bolo v rokoch 1856 a 1888. Laodicejské posolstvo je dané ľuďom, ktorí si neuvedomujú, že sú mŕtvi. Sú v „jame“ bez posolstva neskorého dažďa, lebo ich jama nemá vodu. Keby Laodicea len odpovedala na klopanie na svoje srdcia, Pán by ju vytiahol z jamy, lebo až do uzavretia doby milosti pri nedeľnom zákone sú „väzňami nádeje“.

A čo sa týka teba, pre krv tvojej zmluvy som prepustil tvojich väzňov z jamy, v ktorej niet vody. Navráťte sa do pevnosti, väzni nádeje; ešte aj dnes oznamujem, že ti nahradím dvojnásobne. Zachariáš 9:11, 12.

11. september dal silu posolstvu, ktoré prišlo v roku 1989. Toto posolstvo je posolstvom tretieho anjela, no v štruktúre a pojmoch milleritského reformačného hnutia rok 1989 označil príchod prvého anjela. Posolstvo prvého anjela bolo posilnené 11. augusta 1840 naplnením proroctva týkajúceho sa islamu a ukazuje, že príchod tretieho anjela v roku 1989 bude posilnený naplnením proroctva týkajúceho sa islamu.

Keď sa 11. augusta 1840 potvrdilo proroctvo islamu, zostúpil anjel zo zjavenia desiatej kapitoly, čím takto predobrazil zostúpenie anjela zo zjavenia osemnástej kapitoly 11. septembra. Zmocnenie prvého anjela v roku 1840 a zmocnenie druhého anjela v roku 1844 oboje predobrazujú zmocnenie tretieho anjela 11. septembra. Dňa 18. júla 2020 nastal príchod druhého anjela, ako ho predobrazilo prvé sklamanie mileritov 19. apríla 1844. Dejiny oboch zmocnení prvého a druhého anjela v mileritskej histórii, ako aj dejiny zmocnenia tretieho anjela 11. septembra poskytujú svedectvá o zmocnení posolstva Polnočného volania, ktoré prišlo v júli 2023.

Obdobie pečatenia sa začína 11. septembra a končí nedeľným zákonom. Začína sa tým, že Kristus vdýchne niekoľko kvapiek neskorého dažďa, a končí sa jazykmi ohňa, ktoré pri Letniciach nesú svetu posolstvo. Peter označil Letnice za naplnenie Joela. Keďže je to tak, potvrdzuje sa tým, že aj Kristovo vdýchnutie bolo naplnením Joela, lebo letničné obdobie má presný začiatok i koniec, čo ukazuje, že alfa je zároveň aj omega. V deň Kristovho vzkriesenia bola prinesená obeť prvotiny jačmeňa a o päťdesiat dní neskôr pri Letniciach bola pozdvihnutá obeť prvotiny pšenice. 11. september je predobrazom Polnočného volania, ktoré prichádza tesne pred nedeľným zákonom a vedie k nemu. Dokonalé naplnenie zobrazenia Polnočného volania v Zachariášovi 9:9 nastáva po júli 2023.

Plesaj veľmi, dcéra Siona; jasaj, dcéra Jeruzalema: hľa, tvoj Kráľ prichádza k tebe: je spravodlivý a prináša spasenie; pokorný a jazdí na oslovi, na osliatku, žriebäti oslice. Zachariáš 9, 9.

Zachariáš teda súhlasí s Izaiášovým symbolickým zobrazením Božieho ľudu ako koruny, no dodáva, že koruna je aj zástavou, keď zaznamenal: „lebo budú ako kamene koruny, vyzdvihnuté ako zástava nad jeho krajinou“, a Zachariáš ďalej odzrkadľuje radosť spojenú s Joelovými symbolmi „obilí“ a „nového vína“, keď uvádza: „obilie rozveselí mládencov a nové víno panny.“ Keď uvažujeme o zázname o opilcoch Efraima v dvadsiatej ôsmej kapitole, všimnime si, že práve táto biblická kapitola označuje „odpočinok a občerstvenie“. Toto je jedno z hlavných miest v Písme týkajúcich sa neskorého dažďa, takže títo opilci Efraima musia byť tí istí opilci, o ktorých hovorí Joel.

Beda korune pýchy, opilcom Efraima, ktorých slávna krása je vädnúcim kvetom, ktorí sú na vrchu úrodných dolín tých, čo sú premáhaní vínom! Hľa, Pán má mocného a silného, ktorý ako búrka krupobitia a ničiaci víchrica, ako povodeň mocných vôd, čo sa valia a zaplavujú, zrazí ju rukou na zem. Koruna pýchy, opilci Efraima, bude pošliapaná nohami; a slávna krása, ktorá je na vrchu úrodnej doliny, bude vädnúcim kvetom a ako skoré ovocie pred letom, ktoré ten, čo ho uvidí, kým ho ešte drží v ruke, zhltnie. V ten deň bude Hospodín zástupcov korunou slávy a vencom krásy ostatku svojho ľudu a duchom súdu tomu, kto sedí na súde, a silou tým, čo odvracajú boj až k bráne. Ale aj títo blúdia pre víno a pre opojný nápoj schádzajú z cesty; kňaz i prorok blúdia pre opojný nápoj, sú pohltení vínom, schádzajú z cesty pre opojný nápoj; blúdia vo videní, potkávajú sa v súde. Lebo všetky stoly sú plné vývratkov a nečistoty, takže niet čistého miesta. ...

Zastavte sa a žasnite; volajte a kričte: sú opití, ale nie vínom; tackajú sa, ale nie od opojného nápoja. Lebo Hospodín vylial na vás ducha hlbokého spánku a zavrel vaše oči; prorokov a vašich vodcov, vidcov, zahabil. A videnie všetkého sa vám stalo ako slová zapečatenej knihy, ktorú podávajú učenému so slovami: Čítaj toto, prosím; a on hovorí: Nemôžem, lebo je zapečatená. A kniha sa podáva tomu, kto nie je učený, so slovami: Čítaj toto, prosím; a on hovorí: Nie som učený.

Preto Pán povedal: Pretože sa tento ľud približuje ku mne svojimi ústami a svojimi perami ma ctí, ale svoje srdce vzdialil ďaleko odo mňa a ich bázeň pred mnou je naučená podľa prikázania ľudí, preto, hľa, budem ďalej konať medzi týmito ľuďmi podivuhodné dielo, áno, podivuhodné dielo a zázrak; lebo múdrosť ich múdrych zahynie a rozumnosť ich rozumných bude skrytá. Beda tým, ktorí sa snažia hlboko ukryť svoju radu pred Pánom, ktorých skutky sú v tme a ktorí hovoria: Kto nás vidí? a kto o nás vie? Veru, vaše prevracanie vecí naruby bude považované za hrnčiarovu hlinu. Či azda dielo povie o tom, ktorý ho urobil: Neurobil ma? Alebo či povie utvorená vec o tom, ktorý ju utvoril: Nemal rozum? Izaiáš 28:1–8; 29:9–16.

Pán vykoná medzi opilcami Efraima „podivuhodné dielo“, keď im odníme múdrosť a rozumnosť, práve tie dva prvky spojené s porozumením nárastu poznania, keď je prorocké poslanstvo odpečatené. Múdri sú tí, ktorí rozumejú. Súčasťou „podivuhodného diela“ je odňatie poznania, ktoré Lev z kmeňa Júdovho odpečatuje, z myslí opilstov Efraima. Oddelenie múdrych od bezbožných je súčasťou Pánovho „podivuhodného diela“. Je to večné evanjelium. Keď Kristus viedol hašterivých Židov cez podobenstvo o vinici a tak ich lapil do pasce, aby vyniesli svoj vlastný rozsudok, položil otázku zo Žalmu 118:

Kameň, ktorý zavrhlí stavitelia, stal sa hlavným uholným kameňom. Toto sa stalo od Hospodina; je to obdivuhodné v našich očiach. Toto je deň, ktorý učinil Hospodin; budeme sa radovať a veseliť v ňom. Žalmy 118:22–24.

Pán má vykonať „podivuhodné dielo a div“ nad opilcami Efraima a zahŕňa to odňatie ich schopnosti rozpoznať pravdu. „Uholný kameň“ je podivuhodný v očiach tých, ktorí majú Joelovo „nové víno“.

Opilci nedokážu čítať zapečatenú knihu, či už ide o vedenie, predstavované ako „učení“, alebo o laikov, predstavovaných ako „neučení“. Pre opilcov je nemožné správne porozumieť prorockému svedectvu Písem, znázornenému ako „zapečatená kniha“. Opilci sú tiež dvakrát označení ako tí, ktorí sú „mimo cesty“. Opäť je to zaznamenané v Izaiášovi dvadsiatej ôsmej kapitole, v poprednom biblickom úseku o neskorom daždi, kde Izaiáš označuje „odpočinok a občerstvenie“, ktoré opilci nechceli počuť. „Odpočinok a občerstvenie“ je posolstvo, pretože ho možno počuť.

Toto opilstvo odviedlo opilcov preč z Jeremijášových „starobylých chodníkov“, ktoré sú „cestou“, po ktorej treba kráčať a nájsť neskorý dažď, Jeremiasom predstavený ako „odpočinok“. Odmietnutie posolstva neskorého dažďa opilcami Efraima je osobitným predmetom Božieho slova. Sú opití preto, lebo odmietli vrátiť sa k základnej histórii, ktorá poskytuje predobraz dejín sto štyridsaťštyritisíc, čo sú dejiny neskorého dažďa.

„Podivuhodné dielo“, ktoré sa vykonáva na opilcoch Efraima, nastáva počas vyliatia neskorého dažďa. Počas neskorého dažďa skúšobné posolstvo vytvára dve triedy uctievačov, ktoré sú znázornené „vínom“, z ktorého pijú. Bezbožní odmietli založiť svoj prorocký výklad na líniiach posvätných dejín a tí, ktorí používajú metodológiu „riadok na riadok“ z Izaiáša dvadsaťosem, pijú „nové víno“. Opitosť bezbožných sa prejavuje ich neschopnosťou porozumieť proroctvu a ich slepý stav bol spôsobený neochotou vrátiť sa k základným starým chodníkom. Ježiš karhal hašterivých Židov tým, že sa ich spýtal, či niekedy čítali o kameni, ktorý bol zavrhnutý a stal sa hlavou uhla.

Kameň, ktorý sa stáva hlavou uhla, predstavuje skutočnosť, že prorocká pravda, podľa ktorej sa základ alebo uholný kameň zdvojuje v záverečnom kameni, je naplnená. Alfa-kameň je zároveň aj omega-kameňom. Základný prorocký princíp, ktorý ustanovuje a podopiera metodológiu „riadok za riadkom“ (čo je metodológia neskorého dažďa), spočíva v tom, že začiatok vecí znázorňuje koniec vecí. Základným prorockým princípom v milleritickom hnutí bol princíp deň za rok, ktorý bol potvrdený, keď zostúpil anjel zo Zjavenia desať. Základným prorockým princípom v hnutí sto štyridsaťštyritisíc je, že začiatok znázorňuje koniec, čo bolo potvrdené, keď zostúpil anjel zo Zjavenia osemnásť.

Božie prorocké Slovo je vo svojom vysvetlení činiteľov súvisiacich s pozdným dažďom veľmi podrobné. Jedným z týchto faktov je, že opilci Efraimovi nie sú schopní rozpoznať pozdný dažď, a to bolo predobrazené Židmi, ktorí Petrovi naznačovali, že učenici sú opití. Hlavný princíp metodológie je priamo predložený ako Alfa a Omega opakované v Božom Slove, no im bolo Slovo zapečatené. Metodológia, hlavné prorocké pravidlo a posolstvo pozdného dažďa sú niektoré z posvätených tém v prorockej dejinnej línii, ktorá je predstavená ako „podivuhodné dielo“.

A znovu ku mne zaznelo slovo Hospodina zástupov: Takto hovorí Hospodin zástupov: Horlil som za Sion veľkou horlivosťou a s veľkým rozhorčením som zaň horlil. Takto hovorí Hospodin: Navrátil som sa na Sion a budem prebývať uprostred Jeruzalema. A Jeruzalem sa bude volať mestom pravdy a vrch Hospodina zástupov svätým vrchom. Takto hovorí Hospodin zástupov: Ešte budú sedávať starci a stareny na uliciach Jeruzalema, každý so svojou palicou v ruke pre svoju vysokú starobu. A ulice mesta budú plné chlapcov a dievčat, ktoré sa budú hrať na jeho uliciach.

Takto hovorí Hospodin zástupov: Ak sa to bude v očiach ostatku tohto ľudu v týchto dňoch zdať predivné, či sa to má zdať predivným aj v mojich očiach? hovorí Hospodin zástupov. Takto hovorí Hospodin zástupov: Hľa, zachránim svoj ľud z východnej krajiny i zo západnej krajiny; a privediem ich a budú bývať uprostred Jeruzalema; a budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom, v pravde a v spravodlivosti. Takto hovorí Hospodin zástupov: Nech sú silné vaše ruky, vy, ktorí v týchto dňoch počúvate tieto slová z úst prorokov, ktorí boli v ten deň, keď bol položený základ domu Hospodina zástupov, aby sa vystaval chrám. Lebo pred tými dňami nebolo mzdy pre človeka ani mzdy pre dobytok; ani nebolo pokoja tomu, kto vychádzal alebo vchádzal, pre súženie, lebo som popudil všetkých ľudí, každého proti jeho blížnemu. Ale teraz nebudem so zvyškom tohto ľudu ako za predošlých dní, hovorí Hospodin zástupov. Zachariáš 8:1–11.

Zachariáš hovorí: „Nech sú vaše ruky silné, vy, ktorí v týchto dňoch počúvate tieto slová z úst prorokov, ktorí boli v deň, keď bol položený základ domu Hospodina zástupov, aby bol vystavaný chrám.“ To, čo posilňuje Boží ľud, je posolstvo o základe, ktorý sa stáva uholným kameňom. Týmto posolstvom je, že dejiny milleritského hnutia sa opakujú v dejinách sto štyridsaťštyritisíc.

Kristus sa pýta: „Ak je to v očiach ostatku tohto ľudu v týchto dňoch obdivuhodné, malo by to byť obdivuhodné aj v mojich očiach?“ Táto otázka určuje prorocké obdobie Božieho „obdivuhodného diela“, ktoré je predmetom každého proroka, ale zároveň určuje aj čas, keď sa laodicejské hnutie stoštyridsaťštyritisíc mení na filadelfské hnutie stoštyridsaťštyritisíc. Je to ten istý bod, v ktorom sú zapečatení, a ten istý bod, v ktorom sa hnutie mení z bojujúceho na víťazné, čo je zároveň bod, v ktorom je dielo spájania božstva s ľudstvom v tejto skupine ľudí dovŕšené, keď je svätyňa skutočne očistená. To možno rozpoznať v týchto veršoch, lebo prorocké dejiny, ktoré predstavuje Jeho „obdivuhodné dielo“, sú obdivuhodné v Božích očiach i v očiach ostatku, a oko k oku je symbolom jednoty. Jednota, ktorú to tu predstavuje, hovorí o zapečatení Božieho ľudu, ktorý nasleduje Baránka, kamkoľvek ide, a ktorý dospel do bodu, že by radšej zomrel, než by zhrešil a nesprávne predstavil Kristov charakter.

Micheáš označuje základné dejiny starovekého Izraela za „podivuhodné veci“.

Podľa dní tvojho vyjdenia z egyptskej krajiny mu ukážem predivné veci. Micheáš 7,15.

„Podivuhodné skutky“ sú dejinami základu, ktoré sú „podivuhodné“ preto, lebo dejiny základu sa opakujú v dejinách konca, znázornených vrcholovým kameňom. „Podivuhodné skutky“ sú dejinami, ktoré sa začínajú uholným kameňom a končia „vrcholovým kameňom“. Jeho „podivuhodné skutky“ sa zjavili v dejinách Mojžiša a zopakovali sa v dejinách Krista. Mojžiš bol

uholným kameňom a Kristus bol vrcholovým kameňom. Mojžiš je prorocky alfa a Kristus omega.

„Počnúc Mojžišom, samotnou Alfou biblických dejín, Kristus vykladal vo všetkých Písmach to, čo sa vzťahovalo na Neho.“ Túžba vekov, 797.

Mojžiš učil a Peter použil Mojžišove slová na Letnice, aby ukázal, že Mojžiš bol predobrazom Krista.

Ale to, čo Boh vopred oznámil ústami všetkých svojich prorokov, že Kristus bude trpieť, takto naplnil. Preto čiňte pokánie a obráťte sa, aby boli vyhladené vaše hriechy, keď prídu časy občerstvenia od tváre Pána; a aby poslal Ježiša Krista, ktorý vám bol predtým zvestovaný; ktorého musí prijať alebo až do časov obnovenia všetkých vecí, o ktorých Boh hovoril ústami všetkých svojich svätých prorokov od vekov. Lebo Mojžiš povedal otcom: Proroka vám vzbudí Pán, váš Boh, spomedzi vašich bratov, ako mňa; jeho budete počúvať vo všetkom, čokoľvek vám povie. A stane sa, že každá duša, ktorá nebude počúvať toho Proroka, bude vyhubená spomedzi ľudu. A takisto všetci proroci od Samuela a tí, čo prišli po ňom, všetci, ktorí hovorili, aj oni predpovedali tieto dni. Skutky 3:18–24.

Mojžiš ako alfa a Kristus ako omega boli ustanovení Petrovým druhým svedectvom o Mojžišovi pri letničnom vyliatí; a tým Peter zdôrazňuje a označuje, že jednou z hlavných zložiek posolstva neskorého dažďa (a sporu vzneseného proti nemu) je prorocký princíp „alfa a omega“. Tento princíp je pre sto štyridsaťštyri tisíc obdobou princípu rok/deň v milleritskej histórii. Princíp „alfa a omega“ je princípom „základu, ktorý sa stáva uholným kameňom“; je princípom „Mojžiša a Baránka“; a preto je inšpiráciou označený ako jeden z veršov piesne o vinici, ktorá je zároveň piesňou Mojžiša a Baránka.

Začiatok a koniec, ktoré sú znázornené rozličnými prorockými líniami, predstavujú dejiny, v ktorých Boh uskutočňuje svoje „divuplné skutky“, a práve svetlo, ktoré vychádza z rozpoznania toho, čo predstavuje symbol „divuplných skutkov“, premieňa laodicejského na filadelfského, a tak sa stáva kameňom v chráme, ktorý sa buduje, ako bol milleritský chrám budovaný 46 rokov až do 22. októbra 1844, keď Pán zrazu prišiel do svojho chrámu.

Ak ste naozaj okusili, že Pán je dobrotivý. Pristupujúc k nemu, k živému kameňu, ľuďmi síce zahrnutému, ale u Boha vyvolenému a vzácnemu, aj vy sami, ako živé kamene, budujete sa na duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. Preto aj Písmo obsahuje: Hľa, kladiem na Sione uholný kameň, vyvolený, vzácny; a ten, kto v neho verí, nebude zahanbený. Vám teda, ktorí veríte, je vzácny; ale neposlušným: Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, ten sa stal hlavou uhla, a kameňom úrazu a skalou pohoršenia tým, ktorí sa potkávajú o slovo, súc neposlušní; na čo aj boli určení. Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, zvláštny ľud, aby ste zvestovali chvály toho, ktorý vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla; vás, ktorí ste kedysi neboli ľuďmi, ale teraz ste Božím ľuďmi; ktorí ste nedosiahli milosrdenstvo, ale teraz ste dosiahli milosrdenstvo. 1 Peter 2:3–10.

Byť povolaný do Jeho podivuhodného svetla určuje čas, kedy je povolanie dané, lebo medzník roku 1888, ktorý je podľa inšpirácie zarovnaný so vzburou Kóracha v alfa dejinách Mojžiša, je

prenesený do posledných dní a zarovnáva sa s 11. septembrom, keď podľa inšpirácie prichádza s tretím anjelom laodicejské posolstvo. Laodicejčania sú v prorocktve „slepí“, čo znamená, že sú v temnote, a povolanie vyjsť z temnoty sa začalo, keď laodicejské posolstvo prišlo v rokoch 1856, 1888 a 11. septembra. Dňa 11. septembra „povolanie z temnoty“ nebolo iba povolaním porozumieť svetlu anjela zo Zjavenia osemnásťtej kapitoly, ale aj povolaním pre poslucháča vstúpiť do samotných dejín, v ktorých Božie „podivuhodné skutky“ nájdú svoje dokonalé naplnenia.

Počas uplynulých troch desaťročí sa opakovane preukázalo, že prorocká definícia „večného evanjelia“ je dejinami, v ktorých je odpečatená prorocká pravda, čím sa uvádza do pohybu trojstupňový proces skúšania, pričom v týchto troch skúškach sú prítomné dve rozlišujúce charakteristiky. Prvé dve skúšky sa svojou povahou líšia od tretej, pretože tretia je lakmusovou skúškou, ktorá preukazuje, či ste obstáli v prvej a druhej skúške. Ďalším rozlišujúcim znakom večného evanjelia je, že musíte obstáť v súčasnej skúške, aby ste sa mohli zúčastniť nasledujúcej skúšky.

Dejiny „podivuhodných skutkov“ sú zároveň dejinami, v ktorých „večné evanjelium“ dosahuje svoj vrchol, lebo hodina súdu, ktorú ohlasuje prvý anjel a ktorá je stotožnená s večným evanjeliom, nachádza svoje dokonalé naplnenie počnúc 11. septembrom. Súd, pred ktorým boli Milleriti varovaní, bol 22. október 1844, keď sa vo podobenstve o desiatich pannách zatvorili dvere, čím predobrazoval nedeľný zákon, keď sa dvere v podobenstve o desiatich pannách opäť zatvoria. 11. september ohlasuje, že hodina Božieho výkonného súdu sa začína pri nedeľnom zákone, tak ako Milleriti ohlasovali, že hodina vyšetrujúceho súdu sa začala 22. októbra 1844.

Od 11. septembra až po nedeľný zákon je obdobie, ktoré je predstavené ako „podivuhodné Božie skutky“, a tak ako základný kameň, ktorý sa stáva „hlavou uhla“, a tak ako „letničné obdobie“, a tak ako „druhá kapitola Habakuka“, a ako „čas spečatovania sto štyridsaštyri tisíc“, a ako „čas skúšky obrazu šelmy“, a ako „večné evanjelium“, a ako „posvätné dejiny rokov 1840 až 1844“, a ako dejiny „desiatej kapitoly Zjavenia“, a ako „dejiny od Kristovho krstu až po Jeho smrť“.

Dejiny znázornené vo fraktáli Jeho krstom začali obdobie 2520 dní, ktoré sa skončilo na kríži. Kristov krst predstavoval Jeho smrť, pochovanie a vzkriesenie, čo sa doslovne naplnilo na konci 1260 dní.

Keď Duch Svätý zostúpil pri Kristovom krste, predobrazoval zostúpenie anjela zo zjavenia osemnásťtej kapitoly dňa 11. 9. O 1260 prorockých dní neskôr sa udalosti symbolizované krstom doslovne naplnili na kríži. Dejiny od krstu po kríž obsahujú symbolické dejiny alfa, ktoré sa na konci obdobia naplňajú doslovne. Dejiny alfa a omega sú fraktálmi celých všeobecných dejín. Dejiny od krstu po kríž sú „podivuhodné Božie skutky“ a tieto dejiny sú zároveň znázornené aj „Kristovým krstom“ a tiež Jeho doslovnou „smrťou“, pochovaním a vzkriesením“, a preto aj „krstom starovekého Izraela v Červenom mori“, a tiež „krstom ôsmich duší počas dejín Noacha“. Všetky tieto obdobia predstavujú dejiny Jeho „podivuhodných skutkov“.

Pokiaľ ide o číslo 8 ako symbol vzkriesenia, práve tých osem duší na arche predstavuje prvú zmienku o čísle osem ako o symbole; a podľa pravidla prvej zmienky sú všetky prorocké podrobnosti obsiahnuté už v tejto prvej zmienke. Tých osem duší prechádza zo starej zeme na novú

zem, či nie?

Tých osem duší prežilo čas dažďa, ale všetci, ktorí odmietli výstražné posolstvo o daždi, zomreli, správne? Tých „8“ duší, ktoré idú na novú zem a ktoré sú predstavené dejinami odmietnutého výstražného posolstva, zatvorených dverí, dažďa a novej zeme, prešlo dispenzačnou zmenou zo starého sveta do nového sveta.

Dispenzačná zmena, ktorá označuje osem duší, ktoré sú stoštyridsaťštyritisíc, je prechod z Laodicey do Filadelfie, čo je zároveň prechod od bojujúcej cirkvi, zloženej z pšenice a kúkoľ'a, k víťaznej cirkvi, zloženej iba z prvotinovej obete pšenice, ktorá je pozdvihnutá ako korúhevná obeť, aby ju videl celý svet, podobne ako keď človek hľadá na osamelý člň na rozbúrených vodách. Títo ľudia sú tých 8, ktorí sú zo 7, a dejiny prechodu archy i prechodu cez Červené more sú obe znázorneniami Jeho „podivuhodných skutkov“.

Tými dušami sú tí, ktorí boli vzkriesení na naplnenie Zjavenia 11:11. Sú to Boží zmluvný ľud, zastúpený svojím otcom Abrahámom, ktorý niesol znak zmluvy v obriezke, ktorá sa mala vykonať na ôsmy deň.

Všetky tieto línie predstavujú to isté časové obdobie a toto časové obdobie sa začína základmi 11. septembra a končí sa pri nedeľnom zákone. 11. september je základným kameňom a nedeľný zákon je vrcholovým kameňom. V dejinách znovuvybudovania Jeruzalema v čase Nehemiáša a Ezdráša bol základ dokončený počas obdobia prvého dekrétu a samotný chrám bol dokončený dávno pred tretím dekrétom. V dejinách milleritov boli základy položené v máji 1842, keď bola vydaná mapa roku 1843. Milleritský chrám sa mal budovať štyridsaťšesť rokov, od roku 1798 až do roku 1844. Pred 22. októbrom 1844 bol milleritský chrám dokončený, pričom vrcholovým kameňom bolo Polnočné volanie. Keď sa Polnočné volanie 22. októbra 1844 skončilo, alfa a tretí dekrét roku 457 pred Kr. sa stretli so svojím protipólom v omega roku 1844. Rok 457 pred Kr. ako alfa 2300 rokov a rok 1844 ako omega. Obe sú na jednej úrovni tým istým, pretože dekrét i anjel sú oboje posolstvá, a obe sú predobrazom nedeľného zákona, kde bude vydaný dekrét a kde posolstvo tretieho anjela zosilnie v hlasité volanie.

Od roku 457 pred Kr. až do roku 408 pred Kr. označil Daniel štyridsaťdeväť rokov ako časové obdobie, počas ktorého Židia dokončia stavbu: „ulica bude znovu vystavaná i múr, a to v časoch súženia.“

Vedz teda a rozumej: od vydania rozkazu znovu obnoviť a vystaviť Jeruzalem až po Mesiáša, Knieža, uplynie sedem týždňov a šesťdesiatdva týždňov; ulica bude znova vystavaná i hradba, a to v časoch súženia. Daniel 9,25.

Roky 457 pred Kristom a 1844 sú alfa a omega proroctva o 2300 rokoch. Obe predobrazujú nedeľný zákon, lebo ako alfa a omega sú totožné, a sklamanie roku 1844 je prostredníctvom vnuknutia uvedené do súladu so sklamaním pri kríži. Ak rok 1844 predobrazuje kríž, a predobrazuje ho, potom to isté robí aj jeho alfa protipól (457 pred Kristom). Obdobie od roku 1844 do roku 1863 znázorňuje proces skúšky tretieho anjela. Tento proces skúšky je predstavený 49 rokmi medzi tretím dekrétom, dekrétom nedeľného zákona, a dokončením diela ulice a hradby,

ktoré sa uskutočňuje v čase súženia.

Od roku 457 pred Kr. do roku 408 pred Kr. sa rozprestierajú alfa dejiny 2300 rokov, ktoré znázorňujú omega dejiny od roku 1844 do roku 1863. Tieto dve dejiny znázorňujú dejiny stoštyridsaťštyritisíc po tom, čo sú zapečatení pri nedeľnom zákone, až kým sa neuzavrie skúšobná doba ľudstva. Dielom stoštyridsaťštyritisíc je povolať mužov a ženy späť na „staré chodníky“, čo Izaiáš zobrazuje ako obnovenie dávnych rumovísk a čo Jeremiáš označuje za cestu, ktorá vedie k posolstvu neskorého dažďa. „Múr“ je Boží zákon, ktorý budú stoštyridsaťštyritisíc predstavovať celému svetu ako zástavu. To sa uskutoční v časoch súženia tretieho beda islamu, lebo práve islam hnevá národy. Dielo i časy súženia budú pokračovať, až kým nepovstane Michael.

Takže ak môžete vidieť, že obdobie od roku 457 pred Kr. do roku 408 pred Kr. je prorockým obdobím, ktoré sa začalo tretím dekrétom a bolo predobrazom prorockého obdobia, ktoré sa začalo v roku 1844 príchodom tretieho anjela a skončilo sa v roku 1863, potom môžete vidieť, že ich spojenie s prorocktvom o 2300 rokoch buď ako počiatkový bod, alebo ako koncový bod ich navzájom označuje ako alfa a omega. Ťažké časy Nehemiáša znázorňujú čas súženia, ktorý viedol k občianskej vojne a zahŕňal ju. Obdobie štyridsiatich deviatich rokov v dejinách alfy predstavuje obdobie 19 rokov v dejinách omegy. Toto 19-ročné obdobie bolo tiež znázornené 19 rokmi na začiatku 65-ročného prorocktva Izaiáša.

Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Recín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efrajim zlomený, takže už nebude ľudom. Izaiáš 7:8.

Izaiáš predniesol toto prorocktvo v roku 742 pred Kr. a o 19 rokov neskôr, v roku 723 pred Kr., bolo severné kráľovstvo odvedené do zajatia na 2520 rokov, ktoré sa skončili v roku 1798. Tých 19 rokov od roku 742 pred Kr. do roku 723 pred Kr. zodpovedá 19 rokom od roku 1844 do roku 1863, lebo prvých 19 rokov je alfa tohto prorocktva a posledných 19 je omega. V dejinách týchto 19 rokov sa bezbožný kráľ Achaz stretol prostredníctvom Izaiáša s posolstvom neskorého dažďa, predstaveným v ôsmom verši ako posolstvo „sedemkrát“. Achaz toto posolstvo odmietol, tak ako ho v roku 1863 odmietol aj laodicejský mileritický adventizmus.

Počas toho obdobia navštívil veľkňaz Achaza Asýriu, priniesol späť návrh ich pohanského chrámu a Achaz dal tento chrám postaviť na nádvorí Božieho chrámu. Táto línia je paralelná s príbehom neposlušného proroka, ktorý sa nemal vrátiť do Júdu tou istou cestou, akou prišiel, no predsa tak urobil a bol oklamán falošným a lživým prorokom; to predstavuje návrat k metodológii odpadlíckeho protestantizmu s cieľom ukryť sa pred milleritským chápaním „sedem časov“ v klasickom naplnení výroku o psovi, ktorý sa vracia k vlastným zvratkom.

To sa odohrávalo v čase, keď sa začínala občianska vojna medzi severným a južným kráľovstvom, čím sa predobrazuje občianska vojna v Spojených štátoch, keď sa zopakovalo obdobie 19 rokov. Roky 742 pred Kr. až 723 pred Kr. predstavujú obdobie 19 rokov od roku 1844 do roku 1863, ktoré predstavuje obdobie od nedeľného zákona až po uzavretie doby milosti. Dejiny od 11. septembra až po nedeľný zákon sú dejinami skúšky obrazu šelmy v rámci Spojených štátov, ktoré sú zdvojené v celosvetovej skúške obrazu šelmy začínajúcej pri nedeľnom zákone. Z tohto dôvodu obdobia 19 rokov, ktoré predstavujú čas od nedeľného zákona až po uzavretie doby milosti,

predstavujú aj dejiny od 11. septembra až po nedeľný zákon, čo sú dejiny Jeho „divuplných skutkov“.

Budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

A slovo Hospodinovo ku mne prišlo takto: Syn človeka, čo je to za príslovie, ktoré máte v krajine Izraela a hovoríte: Dni sa vlečú a každé videnie zlyháva? Preto im povedz: Takto vraví Pán, Hospodin: Urobím koniec tomuto prísloviu a už ho viac nebudú používať ako príslovie v Izraeli; ale povedz im: Dni sú blízko i naplnenie každého videnia. Lebo už nebude nijaké márne videnie ani lichotivé veštenie uprostred domu Izraela. Lebo ja som Hospodin: prehovorím, a slovo, ktoré poviem, sa splní; už sa nebude odkladať, lebo za vašich dní, dom odbojný, poviem slovo a uskutočním ho, vraví Pán, Hospodin.

A znovu mi zaznelo slovo Hospodinovo: Syn človeka, hľa, dom Izraela hovorí: Videnie, ktoré tento vidí, sa vzťahuje na mnohé budúce dni a prorokuje o časoch ďalekých. Preto im povedz: Takto vraví Pán Hospodin: Nijaké z mojich slov sa už nebude odkladať, ale slovo, ktoré som vyslovil, sa splní, hovorí Pán Hospodin. Ezechiel 12:21–28.